

Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [Link]. Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej polityce językowej i tłumaczeniowej [Link].

Decyzji w sprawie 906/2009/JF - Spór dotyczący odzyskania kwot wypłaconych omyłkowo

Decyzja

Sprawa 906/2009/JF - Otwarta 26/06/2009 - Decyzja z 18/10/2010

Dokonując płatności na rzecz skarżącej, występującej w charakterze pracownika pomocniczego, Komisja popełniła wiele błędów: po pierwsze, zatrzymała kwoty należne skarżącej; po drugie, wypłaciła dodatki, do których skarżąca nie była uprawniona; i na koniec, jeszcze raz wypłaciła skarżącej kwotę, która jej się nie należała.

Komisja odzyskała część łącznej kwoty nadpłaconej skarżącej. W skardze skierowanej do Rzecznika skarżąca kwestionowała jednak odzyskanie pozostałej części kwoty. Uzasadniając swoje stanowisko, skarżąca uwypatniła liczne błędy popełnione przez Komisję oraz swoją trudną ówczesną sytuację finansową.

Rzecznik uznał, że Komisja była uprawniona do odzyskania tej kwoty od skarżącej. We wniosku dotyczącym rozwiązania polubownego Rzecznik zwrócił się jednak do Komisji, aby przyjęła na siebie odpowiedzialność za powtarzające się błędy administracyjne, odstępując od odzyskania kwoty.

Komisja wykazała się gotowością do współpracy z Rzecznikiem w celu polubownego rozwiązania sporu i anulowała swój wniosek o zwrot. W swojej decyzji Rzecznik wyraził zadowolenie ze stanowiska Komisji, zamykając sprawę.

Okoliczności leżące u podstaw skargi

1. Od dnia 1 czerwca 2001 r. do dnia 31 października 2003 r. skarżący pracował dla Komisji

Europejskiej jako pracownik pomocniczy. Przedstawiła ona dowody na to, że miała jedno dziecko, na rzecz którego Komisja wypłaciła jej zasiłek na dziecko pozostające na utrzymaniu.

2. W listopadzie 2001 r., ze względu na błąd kodowania w systemie płatności, Komisja przyznała skarżącemu zasiłek na drugie dziecko pozostające na utrzymaniu (zwany dalej „drugim zasiłkiem” [1]), który został przestarzały do sierpnia 2001 r.

3. W grudniu 2001 r. skarżący otrzymał drugi dodatek za okres od sierpnia do listopada 2001 r. Od grudnia 2001 r. do lutego 2003 r. skarżący co miesiąc otrzymywał drugi dodatek. W marcu 2003 r. sytuacja wróciła do normy [2] . Łączna kwota wypłacona omyłkowo w odniesieniu do drugiego dodatku wyniosła 5 162,38 EUR.

4. W dniu 7 kwietnia 2003 r. Komisja poinformowała skarżącą o popełnieniu powyższego błędu i zaprosiła ją do udziału w spotkaniu w celu omówienia skutków finansowych dla niej.

5. Skarżący nie uczestniczył w spotkaniu z Komisją. Odpowiedziała, że nie zgodzi się na żadną rekonwalescencję.

6. W dniu 23 kwietnia 2003 r. Komisja poinformowała skarżącego, że zgodnie z ostatecznymi obliczeniami nadpłacona kwota wynosiła 3 368,40 EUR. Komisja wyjaśniła, że osiągnęła powyższą kwotę, potrącając 1 793,98 EUR od ogólnej kwoty 5 162,38 EUR. Odjęta kwota odpowiada kwocie, która została odjęta przez pomyłkę od wynagrodzenia skarżącego, przy błędnym założeniu, że otrzymuje ona dodatki z innego miejsca. W rzeczywistości okazało się, że tak nie jest.

7. W dniu 24 kwietnia 2003 r. Komisja poinformowała skarżącą, że w celu odzyskania całkowitej należnej kwoty, tj. 3 368,40 EUR, zatrzyma miesięczne raty w wysokości 842,10 EUR z jej wynagrodzenia za okres od maja do sierpnia 2003 r. włącznie, czyli w momencie wygaśnięcia jej umowy.

8. W dniu 23 czerwca 2003 r. Komisja poinformowała skarżącą, że po nadzwyczajnym przedłużeniu jej umowy ustaliła, że pozostała kwota do odzyskania wynosi 1 684,20 EUR. Poinformowała ona skarżącą, że kwota ta zostanie odzyskana w drodze miesięcznych zatrzymań w wysokości 421,05 EUR z jej wynagrodzenia za miesiące od lipca do października 2003 r. włącznie, czyli po wygaśnięciu jej przedłużonej umowy.

9. W dniu 14 maja 2003 r. Komisja wypłaciła skarżącej, ponownie przez pomyłkę, 1 793,98 EUR oprócz wynagrodzenia za ten miesiąc. Błąd ten powstał z powodu błędów popełnionych podczas zmiany starego na nowy system płatności.

10. W dniach 14 grudnia 2006 r. i 1 lutego 2007 r. Komisja próbowała poinformować skarżącą o powyższej płatności, która została dokonana przez pomyłkę za pomocą dwóch listów poleconych wysłanych na jej adres. Listy te zostały zwrócone oznaczone jako „Adressee nieobecny”.

11. Skarżący rozpoczął w międzyczasie nowy okres zatrudnienia w Komisji jako pracownik zatrudniony na czas określony.
12. W dniu 11 kwietnia 2007 r. Komisja przesłała skarżącej wiadomość e-mail informującą ją o ww. płatności w wysokości 1 793,98 EUR, która została dokonana przez pomyłkę. Skarżący nie udzielił odpowiedzi.
13. W dniu 27 lipca 2007 r. Komisja przesłała skarżącemu notę debetową nr 3240907257 (zwaną dalej „notą debetową”) listem poleconym i pocztą elektroniczną, w której domagała się zwrotu powyższej kwoty do dnia 9 września 2007 r. Skarżąca odpowiedziała tego samego dnia, stwierdzając, że środki pieniężne zostały już zatrzymane z jej wynagrodzenia w danym momencie.
14. W dniu 20 września 2007 r. w przypadku braku płatności Komisja przesłała skarżącemu przypomnienie listem poleconym. Ten list został zwrócony oznaczony jako „nieodebrany” („*non réclamée*”).
15. W dniu 18 października 2007 r. skarżący zakwestionował zasadność noty debetowej i odmówił zwrotu przedmiotowej kwoty.
16. W dniu 20 listopada 2007 r. Komisja odpowiedziała skarżącemu i ponownie wyjaśniła, w jaki sposób powstał dług. Zwróciła ona uwagę na fakt, że, jak już wiedziała, Komisja błędnie wypłaciła jej drugi dodatek, który wyniósł łącznie 5 162,38 EUR. W tym względzie Komisja odniosła się do swojego e-maila z dnia 23 kwietnia 2003 r. i podkreśliła, że w komunikacie tym poinformowała skarżącą, że w celu zrekompensowania należnej kwoty nie otrzyma ona kwoty 1 793,98 EUR, do której faktycznie miała prawo. Wspomniana kwota 1 793,98 EUR nie została jednak zatrzymana przez Komisję zgodnie z zapowiedzią. W związku z tym płatność w wysokości 1 793,98 EUR, dokonana w dniu 14 maja 2003 r., została dokonana z pomyłką [3]. W rezultacie kwota 1 793,98 EUR, stanowiąca część pierwotnego długu w wysokości 5 162,38 EUR, nigdy nie została odzyskana. Komisja przyznała, że „[i] to było prawdziwe i godne ubolewania”, że akta skarżącego zawierały szereg błędów [4], ale prawdą było jednak również, że Komisja nadpłaciła skarżącemu i w związku z tym musiała domagać się zwrotu nadpłaconych kwot. Mimo że Komisja skierowała pismo do skarżącej dopiero w dniu 14 grudnia 2006 r. [5], informując ją o sytuacji i zwracając się do niej o zwrot kwoty 1 793,98 EUR, która została jej omyłkowo wypłacona, Komisja nadal była uprawniona do zwrotu kwot nienależnie wypłaconych w ciągu pięciu lat, a nawet była zobowiązana do żądania zwrotu nienależnie wypłaconych kwot. Niemniej jednak, w świetle okoliczności skarżącego, Komisja była gotowa zaakceptować wypłatę powyższej kwoty w miesięcznych ratach w wysokości 150 EUR w okresie 11 miesięcy, z jedną ostatnią ratą w wysokości 143,98 EUR.
17. W dniu 28 listopada 2007 r. skarżąca odmówiła zwrotu tej kwoty Komisji, podkreślając, że jest bezrobotna i nie jest w stanie dokonać zwrotu.
18. W dniu 14 grudnia 2007 r. Komisja zwróciła się do skarżącego o przekazanie jej informacji dotyczących jej dochodów do dnia 28 grudnia 2007 r. W szczególności zwróciła się o

szczegółowe informacje na temat zasiłku dla bezrobotnych i sytuacji rodzinnej, aby móc sporządzić plan zwrotu kosztów, który byłby bardziej zgodny z jej środkami finansowymi. Skarżący nie udzielił odpowiedzi.

19. W dniu 29 stycznia 2008 r. Komisja przesłała skarżącej przypomnienie, wzywając ją do udzielenia odpowiedzi do dnia 11 lutego 2008 r. Wobec braku odpowiedzi Komisja oświadczyła, że przystąpi do przymusowego zwrotu kosztów.

20. W dniu 1 lutego 2008 r. skarżąca odpowiedziała, zaprzeczając, że jest dłużnikiem, i zwracając się do Komisji o zaprzestanie jej nękania.

21. W dniu 7 października 2008 r. Komisja wydała decyzję (zwaną dalej „decyzją”), zgodnie z art. 256 ust. 1 traktatu WE [6] , dotyczącą odzyskania uprawnień nienależnie otrzymanych przez byłego pracownika pomocniczego. Zadeklarował on, że skarżący jest dłużnikiem głównej kwoty powiększonej o odsetki za zwłokę w wysokości 1 903,88 EUR.

22. W dniu 23 marca 2009 r. komornik przesłał skarżącej kopię decyzji i nakazał jej zapłatę na rzecz Komisji głównej kwoty wraz z odsetkami za zwłokę w tej dacie w łącznej wysokości 2 188,34 EUR. Zapłata miała zostać dokonana w terminie 15 dni, pod karą zajęcia jej ruchomości.

23. W dniu 26 marca 2009 r. skarżący zwrócił się do Komisji z prośbą o wstrzymanie procedury odzyskiwania należności. Podkreśliła błędy popełnione przez Komisję i wskazała, że w przeszłości zachowała już 30 % swojego wynagrodzenia. Dodała, że w każdym razie nie dysponowała żadnymi środkami finansowymi na zwrot spornej kwoty.

24. W dniu 7 kwietnia 2009 r. skarżący po raz pierwszy zwrócił się do Rzecznika Praw Obywatelskich i złożył skargę na powyższą sprawę. W związku z tym Komisja podjęła decyzję o zawieszeniu procedury odzyskiwania należności do czasu podjęcia decyzji przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

25. Następnie skarżąca poinformowała służby Rzecznika, że jej ostatnia umowa z Komisją zakończyła się w maju 2009 r. Oznajmiła, że spodziewa się, że rozpocznie pobieranie belgijskiego miesięcznego zasiłku dla bezrobotnych w wysokości około 1 200 EUR. W czerwcu 2009 r., czyli po złożeniu skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich, skarżąca nie otrzymała jeszcze takiego świadczenia.

Przedmiot dochodzenia

26. Skarżący twierdził, że wniosek Komisji o zwrot kwoty 2 188,34 EUR (kwota długu w dniu 23 marca 2009 r.) był nieuczciwy.

27. Skarżący twierdził, że Komisja powinna anulować wniosek o zwrot kosztów.

Dochodzenie

28. W dniu 26 czerwca 2009 r. Rzecznik przekazał skargę przewodniczącemu Komisji Europejskiej do zaopiniowania.
29. W tym samym dniu i w dniu 16 lipca 2009 r. skarżąca przesłała Rzecznikowi dalszą korespondencję wyjaśniającą jej skargę. Rzecznik Praw Obywatelskich przekazał tę korespondencję przewodniczącemu Komisji Europejskiej i zwrócił się do Komisji o uwzględnienie zawartych w niej wyjaśnień.
30. W dniu 21 października 2009 r. Rzecznik otrzymał opinię Komisji, którą przekazał skarżącemu z zaproszeniem do przedstawienia uwag. Skarżąca przedstawiła najpierw kilka dodatkowych informacji, a następnie przedstawiła swoje uwagi dotyczące opinii Komisji w dniu 29 października 2009 r.
31. W dniu 2 marca 2010 r. służby Rzecznika Praw Obywatelskich i skarżąca omawiały kwestie związane z jej skargą telefonicznie.
32. W dniu 3 marca 2010 r. skarżąca uzupełniła swoje uwagi, przekazując Rzecznikowi Praw Obywatelskich dokument dotyczący jej sytuacji finansowej.
33. Po dokładnym przeanalizowaniu opinii i uwag Rzecznik nie był przekonany, że Komisja odpowiednio odpowiedziała na skargę. W związku z tym dokonał on tymczasowego stwierdzenia niewłaściwego administrowania i zgodnie z art. 3 ust. 5 statutu zaproponował Komisji przyjazne rozwiązanie.
34. W dniu 8 lipca 2010 r. Rzecznik otrzymał odpowiedź Komisji, którą przekazał skarżącemu z zaproszeniem do przedstawienia uwag. Choć w odpowiedzi na powyższe zaproszenie nie otrzymano żadnych uwag, Rzecznik uwzględnił w tym celu pewną dalszą korespondencję otrzymaną od skarżącego w międzyczasie, w dniu 29 maja 2010 r.

Analiza i wnioski Rzecznika Praw Obywatelskich

A. Zarzucanie nieuczciwego charakteru i związane z tym roszczenie

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich

35. Skarżący twierdził, że wniosek Komisji o zwrot kwoty 2 188,34 EUR (kwota długu na dzień 23 marca 2009 r.) był nieuczciwy.
36. Na poparcie tego zarzutu skarżący twierdził, że Komisja (i) była świadoma, że jest

bezrobotna i nie miała środków na wypłatę powyższej kwoty; dokonała nienależnych płatności, wiedząc, że ma tylko jedno dziecko, a nie dwoje; oraz (iii) po odkryciu błędu, a następnie zatrzymaniu kwoty 3 368,40 EUR, ponownie popełniono ten sam błąd. To właśnie ten ostatni błąd spowodował powyższy wniosek o zwrot kosztów.

37. Skarżący twierdził, że Komisja powinna należycie uwzględnić powyższe argumenty i anulować swój wniosek o zwrot kosztów.

38. W swojej opinii Komisja wskazała najpierw, że skarżąca pracowała w Komisji jako pracownik zatrudniony na czas określony, gdy złożyła skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich, a Komisja wszczęła procedurę odzyskiwania należności. W związku z tym otrzymała wynagrodzenie i byłaby w stanie spłacić swój dług. Nie miała jednak zamiaru tego robić. Świadczy o tym brak reakcji na pismo Komisji z dnia 14 grudnia 2007 r., w którym przewidziano zwrot w ratach zgodnych z jej dochodami.

39. Następnie Komisja odniosła się do art. 85 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich [7] (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”). Komisja podkreśliła, że chociaż przedmiotowe kwoty zostały wypłacone w wyniku błędu popełnionego przez Komisję, to w świetle mającego zastosowanie orzecznictwa [8] nie miało to żadnego znaczenia, ponieważ powyższy artykuł ma zastosowanie właśnie w przypadkach, gdy administracja popełniła błędy i dokonała nieprawidłowych płatności. Dług skarżącego był zatem bezsporny i podlegał spłacie.

40. Zdaniem Komisji dokonane przez nią nadpłaty nie mogły pozostać niezauważone przez normalnie starannego urzędnika. W związku z tym podkreślił, że taki urzędnik nie jest zwolniony z kontroli swojego wynagrodzenia i oczekuje się, że będzie znał zasady mające zastosowanie do jego wynagrodzenia. Wykonując swój obowiązek staranności, nie jest konieczne, aby dana osoba dokładnie określała zakres błędu popełnionego przez administrację. Jeżeli urzędnik ma wątpliwości co do zasadności otrzymanej płatności, jest to wystarczający powód, aby musiał on powiadomić administrację, aby mogła ona przeprowadzić wszystkie niezbędne kontrole.

41. W związku z powyższym Komisja uznała, że skarżąca nie mogła nie zawiadomić o wypłacie około 1 000 EUR w grudniu 2001 r. lub, w następstwie tej płatności, miesięcznych płatnościach w wysokości około 300 EUR oprócz wynagrodzenia. Skarżący powinien był powiadomić administrację i umożliwić jej przeprowadzenie wszystkich niezbędnych kontroli. Podobnie, w świetle wyjaśnień Komisji przekazanych jej w dniu 23 kwietnia 2003 r., skarżąca nie mogła nie wiedzieć, że kwota 1 793,98 EUR wypłacona jej w dniu 14 maja 2003 r. była wynikiem błędu, ponieważ właśnie ta kwota została wyraźnie wymieniona w piśmie z dnia 23 kwietnia 2003 r. Wynika z tego, że skarżący powinien był powiadomić Komisję i umożliwić jej przeprowadzenie wszystkich niezbędnych kontroli.

42. Komisja utrzymywała zatem, że skarżący był jej winien kwotę 1 793,98 EUR wraz z odsetkami za zwłokę. Stwierdziła, że jest gotowa zaakceptować płatność na podstawie planu zwrotu kosztów wraz z ratami, które byłyby zgodne z dochodem skarżącego.

Wstępna ocena Rzecznika Praw Obywatelskich prowadząca do przyjęcia przyjaznego rozwiązania

43. Po pierwsze, Rzecznik zauważył, że Komisja uznała się za uprawnioną, zgodnie z art. 85 regulaminu pracowniczego, do odzyskania kwot nadpłaconych skarżącemu w wyniku **szeregu własnych błędów administracyjnych**.

44. **Pierwszym błędem administracyjnym** był powtarzający się błąd Komisji, który miał miejsce co miesiąc w okresie od grudnia 2001 r. do marca 2003 r., polegający na wypłacaniu skarżącemu dodatku, do którego nie miała ona prawa, to jest drugiego dodatku. Ogółem Komisja niesłusznie wypłaciła skarżącemu kwotę 5 162,38 EUR.

45. W tym względzie Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił uwagę na odcinki płatności za grudzień 2001 r. i styczeń 2002 r., które Komisja przedstawiła wraz ze swoją opinią i które zostały przekazane skarżącej w związku z jej uwagami. Skarżący nie zakwestionował ich. Potwierdziły one, że w grudniu 2001 r. Komisja dokonała pięciu płatności na rzecz skarżącego w wysokości 224,43 EUR, a w styczniu 2002 r. jednej płatności w wysokości 232,73 EUR jako drugiej dodatku.

46. W świetle tych dowodów Rzecznik uznał za uzasadnione przekonanie, że skarżący musiał wiedzieć o tych powtarzających się płatnościach. Biorąc pod uwagę fakt, że miała tylko jedno dziecko, a nie dwoje, musiała również mieć świadomość, że płatności te zostały dokonane w sposób błędny. Wynikało z tego, że normalne byłoby, gdyby skarżąca spodziewała się zwrotu z jej wynagrodzenia całkowitej kwoty 5 **162,38 EUR**, która wynikała z nadpłaty rozpatrywanej jako całość.

47. W dniu 23 kwietnia 2003 r. Komisja poinformowała jednak skarżącego, że kwota podlegająca zwrotowi była niższa niż kwota wynikająca z nadpłaty. Komisja wyjaśniła, że popełniła **drugi błąd administracyjny**, niesłusznie odliczając 1 793,98 EUR od wynagrodzenia skarżącego. Wyjaśniła ona, że kwota ta nie zostanie zwrócona skarżącemu, lecz zostanie odjęta od jej całkowitego długu w wysokości 5 162,38 EUR wobec Komisji. Zgodnie z rozumieniem przez Rzecznika istotnych faktów skarżący przekonał się następnie, że jej dług wobec Komisji wyniósł 3 **368,40 EUR**.

48. Jednakże w maju 2003 r., ze względu na zmianę systemu płatności, Komisja popełniła **trzeci błąd administracyjny** i **zapłaciła** skarżącemu 1 **793,98 EUR**. Mimo że skarżąca zwróciła łączną kwotę 3 368,40 EUR, jak twierdziła Komisja w piśmie z dnia 23 kwietnia 2003 r., nie podjęła ona żadnych działań w odpowiedzi na tę płatność końcową, która została dokonana w sposób błędny.

49. W związku z tym ważne było ustalenie, czy można było oczekiwać, że skarżący będzie wiedział o trzecim błędzie administracyjnym Komisji. Można tego dokonać poprzez przeprowadzenie analizy podobnej do powyższej w odniesieniu do pierwszego błędu administracyjnego popełnionego przez Komisję.

50. Ani Komisja, ani skarżący nie przedłożyli jednak kopii pisma z dnia 23 kwietnia 2003 r. Rzecznik Praw Obywatelskich nie mógł zatem z całą pewnością potwierdzić, czy pismo to odnosiło się do kwoty 1 793,98 EUR, czy też do dokładnego zakresu takiego odniesienia.

51. Skarżący przyzwyczał się do powtarzających się błędów Komisji. Okoliczności były mylące z jednym działaniem Komisji sprzecznym z innym. Było zatem prawdopodobne, że skarżąca nie wiedziała, czy do października 2003 r. miesięczne odliczenia od jej wynagrodzenia osiągnęły ostateczną łączną kwotę 5 162,38 EUR, czy 3 368,40 EUR. Rzecznik Praw Obywatelskich nie uznał, że pisma Komisji z dnia 24 kwietnia lub z dnia 23 czerwca 2003 r. przyczyniły się do wyjaśnienia powyższego zamieszania, przedstawiając plan zwrotu kosztów oparty na miesięcznym zatrzymaniu wynagrodzenia skarżącego w wysokości najpierw 842,10 EUR, a następnie 425,05 EUR.

52. Podobnie, chociaż można było twierdzić, że Komisja słusznie uznała, iż skarżący nie mógł nie wiedzieć o nadpłaceniu drugiego dodatku, Rzecznik nie był wcale przekonany, że jest to nadal rozsądne ze względu na mylące szereg zdarzeń, które wynikły z jego działań. Po pierwsze, Komisja wyraźnie wskazała, że niesłusznie odjęła pewną kwotę od wynagrodzenia skarżącej, a mianowicie kwotę niezwiązaną z jej długiem wynikającą z nadpłaty drugiego dodatku. Następnie spłaciła tę samą kwotę, a w końcu ponownie powołała się na tę samą kwotę, wskazując, że spłata nie powinna być zostać dokonana w pierwszej kolejności, ponieważ odpowiadała kwocie, która powinna być zostać odjęta od długu skarżącego wobec Komisji, tj. długu, który wynikał z błędnej wypłaty przez Komisję drugiego dodatku.

53. Podsumowując, skarżąca została po raz pierwszy poinformowana w kwietniu 2003 r., że nie musi zwracać kwoty 1 793,98 EUR, ponieważ Komisja popełniła błąd. Następnie cztery lata później, w kwietniu 2007 r., została ostatecznie poinformowana, że będzie musiała zwrócić tę samą kwotę, ponieważ prawie cztery lata wcześniej Komisja popełniła kolejny błąd dotyczący tej samej kwoty.

54. Komisja oparła się na mającym zastosowanie orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz na art. 85 regulaminu pracowniczego, które nie wyłączają administracji z możliwości dochodzenia zwrotnych kwot, które mogła omyłkowo wypłacić.

55. Powyższego orzecznictwa nie należy jednak interpretować w ten sposób, że zezwala on na popełnianie błędów administracyjnych. W niniejszej sprawie Komisja popełniła **powtarzające się** błędy administracyjne. Komisja z pewnością nie działała w sposób, którego należy oczekiwać od instytucji zaangażowanej w dobrą administrację. Jej działania mogłyby raczej uznać za nieproporcjonalne i niespójne, a tym samym wzmocnić tymczasowe stwierdzenie niewłaściwego administrowania [9] .

56. Rzecznik odnotował decyzję Komisji o zawieszeniu procedury odzyskiwania należności do czasu podjęcia przez niego decyzji w sprawie skargi. Jego zdaniem wskazywało to na to, że Komisja jest gotowa współpracować z nim w celu znalezienia najbardziej satysfakcjonującego rozstrzygnięcia sporu i naprawienia stwierdzonego tymczasowo przypadku niewłaściwego administrowania. W związku z tym Rzecznik zwrócił się do Komisji o wykazanie, że jest w pełni

gotowa przyjąć odpowiedzialność za nietypową liczbę błędów, które miały miejsce w niniejszej sprawie, oraz o anulowanie wniosku o zwrot kosztów od skarżącego, który żył na zasiłkach dla bezrobotnych. W związku z tym przedstawił następującą propozycję rozwiązania przyjaznego, zgodnie z art. 3 ust. 5 Statutu Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich:

„Biorąc pod uwagę ustalenia Rzecznika Praw Obywatelskich, Komisja może anulować wniosek o zwrot kosztów.”

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich po jego propozycji rozwiązania przyjaznego

57. Komisja wzięła pod uwagę analizę i wstępne wnioski Rzecznika Praw Obywatelskich oraz zgodziła się na anulowanie wniosku o zwrot kosztów.

58. Skarżący zgodził się, że skarga może zostać zamknięta i podziękował Rzecznikowi Praw Obywatelskich.

Ocena Rzecznika po jego propozycji rozwiązania przyjaznego

59. Rzecznik z zadowoleniem przyjmuje współpracę Komisji w dążeniu do zadowalającego rozwiązania niniejszej skargi. W związku z tym zamyka sprawę.

B. Wnioski

Na podstawie dochodzenia w sprawie tej skargi Rzecznik zamyka ją z następującym wnioskiem:

Rzecznik z zadowoleniem przyjmuje współpracę Komisji w dążeniu do zadowalającego rozwiązania niniejszej skargi. W związku z tym zamyka sprawę.

Skarżący i przewodniczący Komisji zostaną poinformowani o tej decyzji.

P. Nikiforos Diamandouros

Sporządzono w Strasburgu dnia 18 października 2010 r.

[1] W oryginalnym języku francuskim: „*alokacja pour une personne assimilée à un deuxième enfant à charge*”

[2] W oryginalnym języku francuskim: „*[L] situation a été régularisée avec le salaire de mars*”

2003. ”

[3] W oryginalnym języku francuskim: „[m] *alheusement, se montant de 1 793,98 EUR n’a pas été retenu et vous a été payé par erreur le 14 mai 2003.* ”

[4] W oryginalnym języku francuskim: „[l] *est vrai et fort godne ubolewania que votre dossier contienne une série d’erreurs...* ”

[5] W oryginalnym języku francuskim: „[L] *a première lettre vous informant et vous demandant de rembourser le 1 793,98 EUR n’a malheureusement été envoyée que le 14 décembre 2006.* ”

[6] ” *Decyzje z... Komisja, która nakłada zobowiązanie pieniężne na osoby inne niż państwa, jest wykonalna. „Traktat lizboński, obowiązujący od dnia 1 grudnia 2009 r., przewiduje podobny przepis w art. 299 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który [...] Komisja [...], która nakłada zobowiązanie pieniężne na osoby inne niż państwa, jest wykonalna .*

[7] ” *Każda nadpłacona kwota podlega zwrotowi, jeżeli odbiorca wiedział, że nie było uzasadnionej przyczyny płatności lub jeśli fakt nadpłaty był wyraźnie taki, że nie mógł o tym wiedzieć”.*

[8] Sprawa T-324/04 *F przeciwko Komisji* , wyrok Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 16 maja 2007 r., dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 139 (w języku francuskim): „ [...] *Le fait que l’administration a commis une négligence ou une erreur dans la détermination des droits pécuniaires d’un fonctionnaire est sans incidence sur l’application de l’article 85 du statut, qui présuppose précisément que l’administration a commis une erreur en procédant au verment irrégulier...* ”

[9] Art. 6 „Proporcjonalność” i art. 10 „Oczekiwania prawne, spójność i doradztwo” Europejskiego kodeksu dobrego postępowania administracyjnego stanowią, że:

„[w] podejmowaniu decyzji przez kurę urzędnik zapewnia proporcjonalność podjętych środków do zamierzonego celu. Urzędnik unika w szczególności ograniczania praw obywateli lub nakładania na nich zarzutów, jeżeli te ograniczenia lub opłaty nie są w rozsądnym związku z celem prowadzonego działania.

Urzędnik jest zgodny z własnym zachowaniem administracyjnym, jak również z działaniami administracyjnymi instytucji. Urzędnik stosuje się do zwykłych praktyk administracyjnych instytucji, chyba że istnieją uzasadnione podstawy do odejścia od tych praktyk w indywidualnym przypadku... Urzędnik szanuje uzasadnione i uzasadnione oczekiwania obywateli w świetle tego, jak instytucja działała w przeszłości [...] ”.